

[Aksel Larsen.]

mindre indtægter og have været nødt til at have et mindre forbrug; men de har på grund af den høje rente fået mulighed for en betydelig forbrugsudvidelse.

Noget lignende gælder dem, der på grund af den mangelfulde og — undskyld, jeg siger det — totalt tåbelige skattelovgivning har ekstra muligheder for at skrive mindre på deres selvangivelse, end de virkelig har tjent, og derved snyde i skat. Jeg vil egentlig ikke stemple sådanne som særlig ondsindede skattesnydere, men jeg ville ønske, det var sådan i dette land, at alle havde samme incitament som lønarbejdere til at være korrekte, når de skal udfylde selvangivelsen; men så ville naturligvis det offentlige, stat og kommuner, få betydelig større beløb ind i skatter.

Dengang vi for 3 år siden forhandlede om omsen, blev det oplyst fra regeringens side, at efter et beskedent skøn lå det sådan, at hvis vi fik indført en oms i detaileddet, ville man få så meget mere kontrol med de erhvervsdrivendes indkomster, at statens skatteindtægter automatisk ville stige med 500 mill. kr. Ja men man ved jo, at forholdet er det, at ikke alle betaler skat i forhold til deres indtægt. Hvis man sørgede for, at de gjorde det, ville staten og kommunerne få større indtægter, og så ville de pågældende ikke have mulighed for det i og for sig ulovlige ekstraforbrug, de nu har.

Jeg har villet nævne dette for at illustrere, at indkomstpoltik kan være mange ting, men indkomstpoltik kan også og bør også være indkomstfordelingspoltik, og hvis man tog noget af den utilladeligt store indkomst fra dem, der har den, blev der jo råd til, at andre kunne tillade sig en forbrugsudvidelse, og så behøvede man ikke at sige til lønarbejderne: nu skal I nøjes med en forbrugsudvidelse på 3 pct., for mere kan dette land ikke tåle som helhed for hele befolkningen. Det er i høj grad indkomstfordelingen og forbrugsevnen, det er galt med, og der er i hvert fald ét område, hvor der er underforbrug, et for lille forbrug, og det er boligområdet.

Alle partierne lovede under valgkampen, at nu skulle boligproblemet blive løst. Det er et halvt år siden, vi havde valg, og der er intet sket; men nu skal der altså ske noget. Man vil løse boligproblemet på den måde,

at man fortsætter med at lade det nye boligbyggeri være dyrt og forhøjer huslejerne i det, man kalder den ældre boligmasse, hvorved forstås boliger, der er bygget til og med 1959. Ja, naturligvis er det en metode. Hvis man sætter huslejerne så meget i vejret, og hvis man sørger for, at huslejen i det nye byggeri stadig væk stiger, så ender det naturligvis med, at folk ikke har råd til at bo i disse boliger, så vil der blive ledige boliger nok, så kan der blive et frit boligmarked; det kan der blive derved, at man enten tvinger folk til at bo utilladeligt dårligt, eller ved, at man overheadet berøver dem muligheden for at have en lejlighed.

Men det er jo ikke den vej, vi skulle gå, og jeg tror ikke, der var nogen af vælgerne, hvad enten man anser dem for en fåreflok eller ej, der forestillede sig noget sådant, da man før valget lovede dem at løse boligproblemet. Noget af det mest geniale, jeg har set i retning af forslag om at klare boligproblemet, er i øvrigt de planer, der er udarbejdet i fællesskab eller trip, trap træsko af de tre vise mænd, af målsætningsudvalget og af boligministeriets arbejdsgruppe for huslejetilpasning med kontorchef Poulsen og professor Dich som de førende faktorer. Deres arbejde er mundet ud i et praktisk og detaljeret udarbejdet forslag om, at i den ældre boligmasse skal man stort set fordoble huslejen, men så skal man for at forhindre, at pristallet stiger tilsvarende, via kommunerne betale $\frac{3}{4}$ af huslejestigningen tilbage til de samme lejere, dog sådan at hvis de fraflytter disse boliger for at flytte hen i en mere moderne, skal denne refusion følge med, mens de, der flytter ind i den gamle lejlighed uden refusion, skal betale den dobbelte leje.

Man går endda så vidt i sine detaljer, at man siger, at hvis nogle af dem, som skal have de $\frac{3}{4}$ refunderet fra det offentlige, får en så betydeligt forøget indkomst, at det er socialt urimeligt, at de får de $\frac{3}{4}$ igen, så skal det skæres ned, men hvis de senere går hen og får en lavere indtægt, så skal de naturligvis have en forhøjet refusion! Det kan blive en ganske artig administration at følge med i det. Derfor tænker man sig, at det måske kunne gøres på en anden måde, nemlig ved hjælp af obligationer. De nuværende lejere i den ældre boligmasse, som